

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 14 stycznia 2022 r.

Powód M. W. w pozwie wniesionym w dniu (...) r., skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. wniósł o:

1. orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwany zapłacił na jego rzecz kwotę 121.625,11 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
2. zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Z uzasadnienia pozwu wynika, że zgłoszone roszczenie powód wywodzi z umowy ubezpieczenia AC z dnia (...) r. pojazdu J. (...) z (...) r. na sumę ubezpieczenia 168.922 zł oraz z zdarzenia z dnia (...) r., kiedy to uszkodził ubezpieczony pojazd zjeżdżając (w trudnych warunkach drogowych, na skutek zwierzyny, która nagle wypadła na drogę) z drogi publicznej i uderzając w złożone materiały budowlane. Opisuując przebieg przedprocesowej likwidacji szkody powód wskazał, że pozwany pierwotnie (pismem z (...) r.) uznał szkodę za całkowitą i zaproponował odszkodowanie w kwocie 59.800 zł, a ostatecznie (pismem z dnia (...) r.) odmówił odszkodowania kwestionując przebieg zdarzenia szkodowego oraz stan pojazdu (auto uszkodzone, sprowadzone z USA) z daty ubezpieczenia. Powód nie zgodził się z motywacją pozwanego i wystąpił z niniejszym pozwem dochodząc zasądzenia kwoty odpowiadającej różnicy wartości pojazdu sprzed i po wypadku oraz skapitalizowanych odsetek za opóźnienie. Szczegółowa argumentacja powoda zawarta jest w uzasadnieniu pozwu (k. (...)).

Nakazem zapłaty z dnia (...) r. (k. (...)) w postępowaniu upominawczym Sąd uwzględnił żądanie pozwu.

Powyższy nakaz zaskarżył sprzeciwem pozwany (k. (...)), kwestionując go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Pozwany zakwestionował roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i wysokości. Wskazując na dokumentację z postępowania likwidacyjnego, w szczególności na raport ustaleń z (...) r. oraz raport z opisem CDP (...) z badania danych powypadkowych naprowadził, że na tej podstawie, decyzją z dnia (...) r. odmówił ostatecznie spełnienia żądania powoda. W ocenie pozwanego do szkody doszło w okolicznościach innych niż deklarowane przez powoda, zaś uszkodzenia pojazdu istniejące wcześniej zostały powiększone i zgłoszone w ramach przedmiotowej szkody. Pozwany powołał się na postanowienia § 4 ust. 2-4 Ogólnych Warunków Umowy (dalej owu) w zw. z § 5 ust. 8 i 9 owu jako podstawę decyzji odmownej. Zaznaczył przy tym, że w przedmiotowej sprawie nie ma sporu co do faktu szkody całkowitej, sporna jest natomiast (oprócz przebiegu zdarzenia) wartość pojazdu w stanie sprzed i po szkodzie. Szczegółowe motywy argumentacji pozwanego zawarte są w uzasadnieniu sprzeciwu (k. (...)).

Na skutek zarządzenia z dnia (...) r. (k. (...)) strony wniosły dalsze pisma przygotowawcze; powód z dnia (...) r. (k. (...)), pozwany z dnia (...) r. (k. (...)), w których podtrzymały swoje stanowiska procesowe i argumentację zgłoszoną na ich poparcie oraz odniosły się – krytycznie – do argumentacji strony przeciwnej.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu (...) r. strony zawarły umowę ubezpieczenia AC samochodu osobowego J. (...) z (...) roku na okres (...) r., z sumą ubezpieczenia 168.922 zł brutto, w wariantcie serwisowym. Częścią składową umowy były Ogólne Warunki Umowy ubezpieczenia Autocasko, stosowane przez pozwanego jako wzorzec umowny. W § 1 ust. 3 strony zdefiniowały najważniejsze postanowienia umowy, w tym:

- sumę ubezpieczenia (pkt 10), która stanowi górną granicę odpowiedzialności pozwanego oraz jest przez niego (oraz ubezpieczonego) ustalana w oparciu o Systemy eksperckie i powinna odpowiadać wartości rynkowej pojazdu na dzień zawarcia umowy;

- szkodę (pkt 12), którą jest uszkodzenie, zniszczenie (...) pojazdu lub jego wyposażenia powstałe bezpośrednio wskutek jednego ze zdarzeń określonych w § 3 ust. 1 owu (...);

- szkodę całkowitą (pkt 13), dla której wyliczone (...) koszty naprawy (...) przekraczają 70% wartości rynkowej pojazdu z chwili zaistnienia szkody;

- wartość rynkową pojazdu (pkt 22) i wartość pozostałości po szkodzie całkowitej (pkt 23);

- wypadek (pkt 25), którym jest zdarzenie powstałe wskutek nagłego działania siły mechanicznej w momencie zetknięcia się pojazdu z (...) – lit c) – przedmiotami (...) znajdującymi się na zewnątrz pojazdu, powodujące uszkodzenie bądź zniszczenie pojazdu lub jego części, zaistniałe w tym samym czasie, miejscu i z tej samej przyczyny.

Ochroną ubezpieczeniową (§ 3 ust. 1) objęte zostały szkody polegające na uszkodzeniu, zniszczeniu, utracie pojazdu (...) zaistniałe w okresie ubezpieczenia, wskutek – między innymi (pkt 1) – Wypadku. Strony ustaliły, że odpowiedzialność pozwanego nie obejmuje (między innymi) szkód:

- wyrządzonych z winy umyślnej Ubezpieczonego (§ 4 ust. 1 p. 2);

- spowodowanych rażącym niedbalstwem Ubezpieczonego chyba, że Umowa ubezpieczenia stanowi inaczej lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności (§ 4 ust. 1 p. 3);

- powstałych podczas kierowania pojazdem, który nie posiadał ważnego badania technicznego (§ 4 ust. 1 p. 5).

Pozwany nie odpowiadał też za skutki okoliczności, które z naruszeniem postanowień § 5 ust. 8 i 9 nie zostały podane do jego wiadomości (§ 4 ust. 2) oraz (§ 4 ust. 3) w przypadku, gdy brak jest związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem pojazdu zgłoszonym przez Ubezpieczonego, a zdarzeniem ubezpieczeniowym.

Ubezpieczający (czyli powód) zobowiązany był do podania do wiadomości pozwanego wszystkich znanych sobie okoliczności, o które pozwany zapytywał we wniosku o zawarcie ubezpieczenia albo przed zawarciem umowy w innych pismach (§ 5 ust. 8), jak też zawiadomić pozwanego o ich zmianie (§ 5 ust. 9). Przed zawarciem umowy pozwany miał prawo (§ 5 ust. 15), w celu ochrony ryzyka ubezpieczeniowego, sprawdzić cechy identyfikacyjne i stan techniczny pojazdu lub wyposażenia (...), a Ubezpieczający zobowiązany był do udostępnienia pojazdu i dokumentów dotyczących pochodzenia, nabycia, stanu technicznego pojazdu (...).

W przypadku Szkody całkowitej odszkodowanie (§ 8 ust. 2 p. 1) jest należne w kwocie równej wartości rynkowej nieuszkodzonego pojazdu pomniejszonej o Wartość pozostałości po Szkodzie całkowitej (...), przy czym obydwie wartości są określone wg wartości na dzień powstania Szkody. Pozwany miał obowiązek (§ 8 ust. 17) wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o Wypadku, bądź w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności mógł wyjaśnić okoliczności konieczne do ustalenia swojej odpowiedzialności (...).

(k. (...): polisa nr (...)

k. (...): OWU AC).

Przedmiotowy pojazd był sprowadzony z (...), gdzie w (...) r. dokonano jego pierwszej rejestracji. W dniu (...) r. (w (...)) odnotowano całkowitą szkodę ubezpieczeniową na pojeździe (uszkodzony przód i tył pojazdu). Dnia (...) r. zadeklarowano eksport pojazdu z(...) do (...).

(akta likwidacji szkody – zaznaczony zakładką Raport ustaleń z daty Sopot, (...)

r. z dokumentacją zdjęciową).

Przedmiotowy pojazd został zarejestrowany w Polsce w dniu(...) r. Jego badanie techniczne dokonane zostało w dniu (...)r. w (...) w T. przez diagnostę z 30-letnim stażem Z. S. i przeszło pozytywnie całą linię diagnostyczną zostając uznane za nadające się (dopuszczone) do ruchu; w świetle jego wyników było sprawne. Nie świeciły się żadne kontrolki, które miałyby pokazywać jakieś błędy, diagnosta nie dostrzegł na nim wgnieceń ani uszkodzeń.

(k. (...): ksero dowodu rejestracyjnego pojazdu;

k. (...): informacja z F.H.U. „(...)” z (...)r. wraz z zaświadczeniem o badaniu technicznym z (...) r.;

k. (...): zeznania świadka Z. S.;

k. (...): oświadczenie pozwanego złożone na rozprawie o niekwestionowaniu badań technicznych pojazdu oraz faktu jego sprawności w świetle wyników tego badania).

Powód sprowadził przedmiotowy pojazd z (...) jako uszkodzony i uszkodzenia – głównie blacharskie – naprawił w sposób profesjonalny w warsztacie P. H., którego jest wieloletnim klientem; samochód – po naprawie – był jezdny, sprawny, nie świeciły się żadne kontrolki.

Przy zawieraniu objętej pozwem umowy ubezpieczenia, ze strony pozwanego uczestniczył przedstawiciel W. A., który dokonywał oględzin auta (wzrokowych), robił zdjęcia i wycenił pojazd; nie dostrzegł żadnych uszkodzeń auta, gdyby takowe były widoczne, to by je odnotował. Powód nie ukrywał przed nim, że pojazd był sprowadzony z (...) jako uszkodzony, ale i nie informował go o tym, bo nie był o to pytany.

(k. (...): zeznania świadka P. H.;

k.(...): zeznania świadka W. A.;

k. (...): zeznania powoda).

Szkodę objętą pozwem powód zgłosił pozwanemu (telefonicznie) w dniu (...)r. Fakt zgłoszenia szkody pozwany potwierdził pismem z dnia (...) r. informując go w nim co (jakie dokumenty i informacje) są potrzebne do zamknięcia sprawy. Dokument zgłoszenia szkody powód wypełnił w dniu(...) r. informując w nim, że:

- uszkodzeniu uległ cały przód, prawy bok, „wystrzelone” zostały poduszki powietrzne, uszkodzony dach, odkształcony został tylny zderzak;

- podczas jazdy na drogę wtargnęła dzika zwierzyna, próba hamowania ze względu na śliską nawierzchnię była nieskuteczna, próbował ominąć zwierzynę aby nie dopuścić do zderzenia, na skutek poślizgu wypadł z drogi zahaczając o rów, a następnie (uderzył) w pustaki ustawione na poboczu drogi.

W piśmie z dnia(...) r. pozwany poinformował powoda, że ustalił, iż naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, w związku z czym rozliczy szkodę jako całkowitą, albowiem koszt naprawy pojazdu wynosi 97.514 zł brutto, a wartość rynkowa pojazdu przed wypadkiem to 150.500 zł brutto. Zaznaczono przy tym, że wartość pojazdu w stanie uszkodzonym jest ustalana. W piśmie z dnia(...) r. pozwany zaproponował powodowi odszkodowanie w kwocie 59.800 zł informując, że wartość pojazdu w stanie uszkodzonym ustalił na kwotę 90.700 zł.

W piśmie z dnia(...)r. pozwany poinformował powoda, że jego roszczenie nie może zostać rozpatrzone w terminie 30 dni od daty zgłoszenia albowiem prowadzone jest postępowanie wyjaśniające odnośnie okoliczności powstania szkody oraz rozmiaru uszkodzeń. Powód odpowiedział pozwanemu pismem z (...) r., w którym podnosząc fakt dwukrotnych oględzin uszkodzonego przez pozwanego ((...) r. i (...) r.) zażądał szczegółowych wyjaśnień odnośnie przyczyny niezakończenia postępowania likwidacyjnego, wypłaty bezspornej części odszkodowania oraz zwrotu sterownika poduszek powietrznych przekazanego pozwanemu przez warsztat naprawczy.

Pozwany, pismem z (...) r., poinformował powoda, że zakończył postępowanie likwidacyjne i odmówił odszkodowania albowiem analiza odczytu parametrów ruchu pojazdu w momencie zdarzenia oraz materiałów zebranych na miejscu zdarzenia nie potwierdziła deklarowanego przebiegu zdarzenia, a do szkody doszło w okolicznościach innych niż deklarowane. Nadto pozyskane zostały materiały dokumentujące stan pojazdu poza granicami kraju, których analiza pozwala twierdzić, że wcześniej istniejące uszkodzenia zostały powiększone i zgłoszone w ramach przedmiotowej szkody. Podstawą tej decyzji pozwanego był Raport ustaleń z daty Sopot (...) r. (wskazany już wyżej w uzasadnieniu) oraz Raport z opisem CDP z daty (...) r. firmy Crash Data z badania danych sterownika poduszki powietrznej pod kątem wersji powoda tego wypadku (badanie modułu SRS z systemu EDR). Z tego drugiego Raportu wynika, że do kolizji doszło przy prędkości 49 km/h (w momencie zderzenia), kierowca hamował, skręcił kierownicą – auto reagowało chociaż było podsterowne; system stabilizacji toru jazdy był niesprawny – stwierdzono jego awarię spowodowaną nieprawidłowym montażem czujnika kąta skrętu (po uszkodzeniu w(...) ktoś źle zamontował ten czujnik); w trakcie kolizji układ SRS nie sygnalizował tej niesprawności (oszukano obwody); w konsekwencji pojazd naprawiono niezgodnie z technologią producenta i nie powinien on być eksploatowany z tą usterką. Powód (jego pełnomocnik) pismem z dnia (...) r. wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w kwocie (...) zł w terminie 3 dni, dołączając do niego wycenę z dnia (...) r. sporządzoną przez certyfikowanego rzeczoznawcę samochodowego. Pozwany, pismem z dnia (...) r., podtrzymał swoją wcześniejszą decyzję z (...) r. o odmowie wypłaty odszkodowania.

k. (...): zeznania powoda;

k. (...): zdjęcia uszkodzonego pojazdu;

k. (...): pismo pozwanego z (...) r.;

k. (...) dokument zgłoszenia szkody z (...) r.;

k. (...): pismo pozwanego z (...) r.;

k. (...) pismo pozwanego z (...) r. z kalkulacją naprawy z (...) r. i z wyceną z (...) r.;

k. (...) pismo pozwanego z (...) r.;

k. (...): pismo powoda z (...) r.;

k. (...): pismo pozwanego z (...) r.;

k. (...): zdjęcia powypadkowe samochodu;

k. (...) pismo powoda z (...) r. z ekspertyzą PZM S.A. w R. z (...) r. – k. (...);

k. (...) pismo pozwanego z (...) r.;

akta likwidacji szkody – zaznaczone zakładkami

Raport ustaleń z (...) r. oraz Raport z opisem CDP z (...) r.)

W dniu (...) r., około godz. (...) _ w miejscowości L., na drodze gminnej nr (...) kierujący samochodem marki J. (...) powód w trakcie pokonywania łuku drogi utracił stateczność kierunkową i zjechał na prawe pobocze drogi, uderzając w ułożone nieopodal drogi materiały budowlane; w wyniku kolizji powód doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz otwartej rany powłok głowy, na skórze podbrzusza zaś niewielkiego podbiegnięcia krwawego od ucisku pasów bezpieczeństwa; był niezdolny do pracy w okresie (...) r. Kolizja miała miejsce na wysokości posesji L. (...). Droga w tym miejscu posiada jezdnię o nawierzchni asfaltowej (szerokość 2,9 m), bez oznakowania poziomego, po jej obu stronach znajduje się nieutwardzone pobocze (szerokość 0,8 m), za nimi przydrożne rowy (głębokość 0,9 -1,2 m) przechodzące w gruntowo-trawiaste podłoże. Od strony

miejsowości L., w odległości ok. 1 km przed miejscem kolizji znajduje się oznaczenie pionowe – znak nakazu C-18 („nakaz używania łańcuchów przeciwsłizgowych”) z tabliczką „na ośnieżonej nawierzchni” oraz znak zakazu B-33 („ograniczenie prędkości”) do 40 km/h. Od strony miejscowości L. – S. w odległości 420 m przed miejscem kolizji, dla kierunku ruchu samochodu powoda znajduje się oznakowanie pionowe – znak zakazu B-33 (do 40 km/h), a w odległości 2,3 km przed miejscem kolizji jest znak pionowy nakazu C-18 z tabliczką „na ośnieżonej nawierzchni” oraz znak zakazu B-33 (do 40 km/h). Opisane znaki drogowe są ustawione od 2015 r. Po prawej stronie jezdni dla kierunku ruchu pojazdu powoda, poza przydrożnym rowem znajduje się ułożony stos cegieł, w który uderzył powód. W chwili kolizji warunki drogowe były trudne, było ciemno, występowały opady śniegu, nawierzchnia jezdni pokryta była warstwą śniegu.

Zderzenie auta ze stosem cegieł nastąpiło lewą przednią częścią samochodu w naroże stosu cegieł, poza koroną jedni, w odległości ok. 2,3-3,5 m od prawej krawędzi jezdni dla kierunku ruchu tego pojazdu. W momencie zdarzenia samochód poruszał się prawym poboczem drogi z prędkością 49 km/h, skośnie do osi jezdni, pod kątem ok. 15-18° do osi jezdni. W momencie pokonywania łuku w lewo pojazd poruszał się (zatrzymywany – hamowany z opóźnieniem ok. 1,78 m/sek²) środkiem jezdni z prędkością ok. 64 km/h będąc w odległości ok. 31 m przed miejscem kolizji. Około 115 m przed miejscem kolizji powód zaczął zwalniać (jechał wówczas z prędkością 84 km/h) i hamować, ale stan drogi nie pozwolił mu dostatecznie zwolnić przed łukiem drogi, na łuku drogi zaczął podejmować manewry obronne ale doszło do utraty stateczności kierunkowej (auto wpadło w poślizg), wypadnięcia z korony drogi i uderzenia w stos cegieł. W istniejących warunkach ruchowo-drogowo-atmosferycznych powód nie miał fizycznych możliwości uniknięcia kolizji poprzez zatrzymanie się przed miejscem kolizji, - zbliżając się do łuku drogi z prędkością ok. 64 km/h nie posiadał fizycznej możliwości bezpiecznego i bezkolizyjnego przejechania tego odcinka drogi; w panujących wtedy warunkach prędkością bezpieczną (tj. umożliwiającą bezpieczne przejechanie tego odcinka drogi) była prędkość 37-38 km/h. Jazda powoda w tych warunkach z prędkością 84-49 km/h (przekraczając więc prędkość dopuszczalną o 10-45 km/h) była zachowaniem nieprawidłowym, stwarzającym bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa na drodze i będące bezpośrednią oraz jedyną przyczyną zaistniałej kolizji drogowej, powód w tych warunkach drogowych nie zachował szczególnej ostrożności i naruszył przepisy art. 3 i art. 16 ustawy z dnia 20.06.1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Nie ma podstaw do przyjęcia, aby w przedmiotowym pojeździe układ kierowniczy, jezdny i hamulcowy był niesprawny.

Z kolei niesprawność systemu ESP zdiagnozowana w Raporcie laboratoryjnym Crash Data nie miała związku przyczynowo-skutkowego z przedmiotową kolizją. Brak jest podstaw do przyjęcia (twierdzeń pozwanego), że kierujący pojazdem powód w sposób celowy wjechał w materiały budowlane znajdujące się poza koroną drogi.

Szkoda w przedmiotowym pojeździe jest szkodą całkowitą; wartość rynkowa (brutto) pojazdu wyniosła przed szkodą (...)zł, po szkodzie (wartość tzw. pozostałości) – 58.200 zł, a koszt naprawy to 96.946,29 zł.

(k. (...); (...): opinie biegłych Z. J. (1) i A. B. (1) z (...) r., (...) r. i ustna z(...)r.;

k. (...): informacja z UG w L. z (...);

k. (...): dokumentacja medyczna powoda;

k. (...): zeznania świadka A. M.;

k. (...) zeznania powoda).

W momencie kolizji powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

(k. (...): dokumentacja medyczna powoda

k. (...)zeznania powoda po odebraniu przyrzeczenia).

W dniu(...) r. powód sprzedał przedmiotowy pojazd za kwotę 35.000 zł.

(k. (...): umowa sprzedaży z(...).r.)

Ustaień faktycznych Sąd dokonał w oparciu o dowody przytoczone przy poszczególnych fragmentach stanu faktycznego. Dowody z przywołanych dokumentów urzędowych i prywatnych nie były kwestionowane co do ich autentyczności, a ponieważ nie wzbudziły wątpliwości Sądu uznano je za wiarygodne i ustalono na ich podstawie fakty wynikające z treści tych dokumentów. Co do zasady za wiarygodną uznał Sąd opinię biegłych Z. J. i A. B.. Jest ona rzetelna, obszernie i logicznie umotywowana, jasna w sprecyzowanych wnioskach. Zgłoszone przez strony zarzuty (k. (...)) zostały skrupulatnie wyjaśnione w opinii pisemnej uzupełniającej (k. (...)), zaś dalsze zarzuty pozwanego (k. (...)) w sposób ustny na rozprawie (k. (...)); w tych okolicznościach wniosek dowody pozwanego o powołanie kolejnego zespołu biegłych pominięto (k. (...)) w oparciu o art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 5 kpc uznając, że zmierza on jedynie do przewlekłości postępowania. W sytuacji, gdy biegli w sposób jasny, zrozumiały i logiczny „rozprawili” się z zgłoszonymi zarzutami, dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych wyłącznie dlatego, że wnioski dotychczasowej opinii są niezadowolające dla strony, nie znajduje uzasadnienia w ekonomice oraz zasadach procesu cywilnego (np. art. 6 § 1 i 2 kpc). Nie podzielił natomiast Sąd wniosków w/w biegłych (choćby były logicznie motywowane) co do faktu, że powód w momencie kolizji nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Powód od początku i kategorycznie fakt zapięcia pasów potwierdzał, także w zeznaniach złożonych pod przyrzeczeniem i po pouczeniu o odpowiedzialności karnej, a fakt ten ma potwierdzenie w powypadkowej dokumentacji medycznej wskazującej na „niewielkiego stopnia podbiegnięcia krwawe na skórze podbrzusza – ucisk pasów bezpieczeństwa”. W tym zakresie więc Sąd – wbrew opinii biegłych – uznał za wiarygodne zeznania powoda, mając przy tym na uwadze, że obaj biegli rekonstruujący przedmiotową kolizję nie mają wiedzy medycznej (są inżynierami), a w opinii polemizowali (i podważali) z treścią dokumentacji medycznej. Nie uznał natomiast Sąd za wiarygodne zeznań powoda w części wskazującej na to, że jechał wówczas z dozwoloną prędkością, a przed kolizją na drogę wybiegła mu jakaś (sarna?) dzika zwierzyna, - ta część zeznań powoda jest sprzeczna z jednoznaczną i stanowczą w tym zakresie opinią biegłych. W pozostałym zakresie zeznania powoda uznane zostały za wiarygodne, podobnie jak i zeznania słuchanych w sprawie świadków, albowiem tworzą one zarówno ze sobą, jak i z treścią zebranych w sprawie dokumentów spójną, wzajemnie uzupełniającą się całość.

Sąd zważył co następuje:

Objęte pozwem roszczenie ma, co do zasady, swoje oparcie w art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 kc w zw. z art. 354 § 1 kc oraz w treści łączącej strony stosunku zobowiązaniowego, - tj. § 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 1 ust. 3 pkt 12 i 25 lit.c) o.w.u.

Wynikający z poczynionych ustaleń faktycznych przebiegu zrekonstruowanego zdarzenia drogowego nie pozostawia wątpliwości, że doszło do Szkody w rozumieniu łączącej strony umowy (§ 1 ust. 3 pkt 12), tj. uszkodzenia ubezpieczonego pojazdu (przedmiotu ubezpieczenia - § 2 ust. 1) na skutek Wypadku (w rozumieniu § 1 ust. 3 pkt 25 lit c)), - czyli zdarzenia powstałego na skutek nagłego działania siły mechanicznej w momencie zetknięcia się pojazdu z przedmiotami (stos cegieł) powodujące znaczne uszkodzenie pojazdu (tu – co niesporne i potwierdzone w opinii biegłych – Szkoła całkowita w rozumieniu § 1 ust. 3 pkt 13 owu), zaistniała w tym samym czasie, miejscu i z tej samej przyczyny.

Faktem jest, że przyczyną, dla której pojazd zjechał z korony drogi i uderzył w stos cegieł była nadmierna prędkość z jaką poruszał się powód, przekraczająca nie tylko dozwoloną w tym miejscu prędkość administracyjnie ograniczoną do 40 km/h, ale i niedostosowaną do panujących wówczas trudnych warunków drogowych (ciemno, ślisko, opad śniegu); powód nie zachował tu szczególnej ostrożności (naruszał art. 3 i art. 16 ustawy Prawo o ruchu drogowym) i nie dostosował sposobu i techniki oraz prędkości jazdy do panujących wówczas trudnych warunków drogowo-atmosferycznych. Przekroczenie prędkości było przy tym znaczne, było to zachowanie nieprawidłowe, stwarzało bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa na drodze i było bezpośrednią przyczyną zaistniałej kolizji drogowej. Nawet jeśli przyjmiemy, że to naruszenie przez powoda przepisów i reguł ruchu drogowego było zawinione w sposób umyślny (ale w zamiarze ewentualnym), to skutek w postaci Szkody i Wypadku (w rozumieniu umowy) nie był tu zawiniony w sposób umyślny, czy też przez rażące niedbalstwo (§ 4 ust. 1 pkt 2 i 3 owu). Ujmując rzecz obrazowo, sytuacja jest tu podobna do występku drogowego z art. 177 kk, który jest nieumyślny w aspekcie znamion podmiotowych czynu

zabronionego, chociaż samo naruszenie zasad ruchu drogowego może być umyślne (tzw. „wina kombinowana”). Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że w tych warunkach jakie występowały w chwili Wypadku powód nie miał fizycznych możliwości uniknięcia kolizji, stan techniczny układu jezdnego, kierowniczego, hamulcowego był sprawny, z kolei niesprawność systemu ESP nie miała związku przyczynowego z kolizją, a hipoteza jakoby powód w sposób celowy (wina umyślna - zamiar bezpośredni) miał wjechać w materiały budowlane i spowodować Szkodę nie ma potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Trafnie zresztą powód argumentował w toku procesu, że przypisywanie mu „celowego” działania – ukierunkowanego na to, że chciał uszkodzić pojazd poprzez wjechanie w stos cegieł – jest irracjonalne, skoro ryzykowałby przy tym swoim zdrowiem (doznał przecież obrażeń ciała – urazu kręgosłupa szyjnego i głowy), a może nawet życiem. Kończąc ten wątek przedmiotowej sprawy, Sąd nie miał wątpliwości, że nie wystąpiły tu żadne z okoliczności wymienionych w § 4 ust. 1 o.w.u., które wyłączają odpowiedzialność pozwanego.

Nie doszło też do naruszenia § 5 ust. 8 o.w.u. (poprzez § 4 ust. 2 o.w.u.), który mogłoby skutkować wyłączeniem odpowiedzialności pozwanego. Powód bowiem – jak wynika z poczynionych ustaleń – nie ukrywał faktu sprowadzenia auta z zagranicy i jego przedrejestracyjnej naprawy, samochód przeszedł wymagane badania diagnostyczne i został dopuszczony do ruchu jako sprawny (i taki był – co potwierdziły ustalenia faktyczne). Przy zawieraniu umowy ubezpieczenia uczestniczył przedstawiciel pozwanego, który dokonywał oględzin pojazdu, sprawdzał dokumentację, zadawał powodowi pytania i nie dostrzegł niczego niepokojącego; pozwany korzystał więc z uprawnień przewidzianych w § 5 ust. 14 i 15 o.w.u., powód udostępnił mu pojazd (i dokumenty) do oględzin, stąd też zarzucanie powodowi, na etapie likwidacji szkody, że „zataił” jakieś istotne okoliczności przed pozwanym (naruszenie § 5 ust. 8 o.w.u.) nie może być uznane za wykazane i zwalniające pozwanego z obowiązku odszkodowawczego. Pozwany jest profesjonalistą i nie było żadnych przeszkód, aby na etapie zawierania umowy, wiedząc, że samochód jest sprowadzony z (...) po naprawie (czego powód nie ukrywał) pozwany wówczas sprawdził dokładnie zakres szkód samochodu sprzed jego sprowadzenia do Polski, bądź też zadbał o pisemne skierowanie stosownych pytań do powoda w tym przedmiocie, do czego usprawnia go § 5 ust. 8 umowy, z którego to uprawnienia jednak nie skorzystał. W okolicznościach przedmiotowej sprawy związek przyczynowy pomiędzy zgłoszonymi pozwanemu uszkodzeniami pojazdu, a zdarzeniem ubezpieczeniowym (Wypadkiem w rozumieniu umowy) nie budzi więc wątpliwości, tym samym brak jest i tej przesłanki (§ 4 ust. 3 o.w.u.), która zwolniłaby pozwanego od odpowiedzialności.

Na marginesie wskazać należy, że czyniąc ustalenia faktyczne Sąd przyjął, że powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Fakt ten nie jest jednak istotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a to z uwagi na majątkowy charakter roszczenia objętego żądaniem pozwu (powód nie likwiduje tu szkody na osobie, a szkodę rzeczową).

Wysokość należnego powodowi odszkodowania Sąd ustalił zgodnie z § 8 ust. 2 pkt 1 o.w.u.

Z uwagi na Szkodę całkowitą, należne powodowi odszkodowanie to kwota 69.500 zł, - czyli różnica pomiędzy wartością rynkową pojazdu przed szkodą (127.700 zł), a wartością pozostałości po szkodzie (58.200 zł), zgodnie zresztą z klasyczną regułą (compensatio lucri cum damnum) stosowaną w takich sytuacjach. Dalej idące żądanie pozwu – jako nieuzasadnione - podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, zasądzając je od dnia (...), (data wniesienia pozwu). Jest to też zgodne z treścią z § 17 o.w.u. oraz art. 817 § 1 i 2 kc. W przedmiotowej bowiem sprawie szkodę zgłoszono w dniu (...) r., a w dniu (...)r. pozwany zakończył postępowanie likwidacyjne i odmówił wypłaty odszkodowania.

Z powyższych względów orzeczono jak w pkt I i II wyroku w oparciu o przywołane wyżej przepisy.

O kosztach procesu – w pkt III – orzeczono stosownie do art. 100 kpc, rozdzielając je w stosunku do wyniku sprawy. Uwzględniając żądanie pozwu (121.626 zł) i zasądzoną kwotę (69.500 zł) stwierdzić należy, że powód „wygrał” proces w 58%, a „uległ” w 42%. Powód poniósł koszty procesu w kwocie 17.276,94 zł, na które złożył się: opłata od pozwu – 6.082 zł, „taryfowe” wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą od pełnomocnictwa – 5.417 zł, wydatki na opinię – 5.777,94 zł (k. 411 – rozliczenie zaliczek i wydatków). Z kolei pozwany poniósł koszty procesu w kwocie 7.581,73 zł, na które

złożyły się: „taryfowe” wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą od pełnomocnictwa – 5.417 zł i wydatki na opinię (k. 411) – 2.164,73 zł. W sumie więc koszty procesu wyniosły (17.276,94 zł + 7.581,73 zł) kwotę 24.858,67 zł. Powód powinien partycypować w tych kosztach w 42% (bo w takim zakresie „uległ” ze swoim żądaniem), czyli kwotą 10.440,64 zł, a ponieważ poniósł koszty procesu w kwocie wyższej – 17.276,94 zł, to różnicę – 6.836,30 zł – należało zasądzić od pozwanego na jego rzecz.

W pkt IV zarządzono na podstawie art. 84 ust. 1 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.